

DR. LOKSA IMRE

egyetemi docens

(1923 – 1992)

Az Állatrendszertani és Ökológiai Tanszék tanszékvezetője volt, kiváló oktató, több állatcsoport specialistája, neves faunakutató és cönológus, lelkes természetvédő, "zoológus polihisztor".

1923. április 24-én született Budapesten.

A Pázmány Péter Tudományegyetem biológia-földrajz szakos hallgatójaként végzett, majd a közben átalakult Eötvös Loránd Tudományegyetem Állatrendszertani és Ökológiai Tanszékén fejtett ki eredményes tevékenységet 46 éven át (ebből hat évig tanszékvezetőként), egészen a haláláig. Eleinte Dudich professzor úr jobb keze volt az oktatásban, együtt írt, nívódíjjal is kitüntetett Állatrendszertani tankönyvük számos kiadást ért meg, és annak ellenére, hogy a rendszer nagyon megváltozott a legújabb kutatások tükrében, az egyes csoportok alapos jellemzése és a jó ábraanyag miatt még ma is hasznos segítséget nyújt.

Érdekes előadásait szívesen látogatták a hallgatók, a biológusok sok nemzedéke nőtt fel a keze alatt, számtalan szakdolgozatos és doktorandusz hallgató munkáját irányította, részt vett a tanártovábbképzésben és a pedagógus ösztöndíjasok képzésében is. Ajtaja mindig nyitva állt a hallgatók és a kollégák előtt, a kérésekre nem tudott nemet mondani, amiben csak tehetett, segített. Hosszú ideig volt a biológia-tanár szakosok Államvizsga Bizottságának elnöke, a hallgatók nagy örömeire. Nem véletlenül ítélték neki a hallgatók post humus, a „Kar Közkedvelt Oktatója” címet.

Érdekes előadásait szívesen látogatták a hallgatók, a biológusok sok nemzedéke nőtt fel a keze alatt, számtalan szakdolgozatos és doktorandusz hallgató munkáját irányította, részt vett a tanártovábbképzésben és a pedagógus ösztöndíjasok képzésében is. Ajtaja mindig nyitva állt a hallgatók és a kollégák előtt, a kérésekre nem tudott nemet mondani, amiben csak tehetett, segített. Hosszú ideig volt a biológia-tanár szakosok Államvizsga Bizottságának elnöke, a hallgatók nagy örömeire. Nem véletlenül ítélték neki a hallgatók post humus, a „Kar Közkedvelt Oktatója” címet.

Vérbeli taxonómus és cönológus volt. Számos csoport specialistája: így szakértője volt az ikerszelvényeseknek, százlábúaknak illetve a Myriopoda altörzs többi képviselőinek is, a rovarok közül elsősorban a collemboláknak és a többi primitív rovarcsoportnak. Ezekhez hasonlóan szakembere volt a Chelicerata altörzs különböző képviselőinek, elsősorban a pókoknak. Elmondható, hogy a fent említett csoportokon kívül is fantasztikus faj és formaismerettel rendelkezett. Nem véletlen, hogy valamennyien örültünk, ha velünk tartott a terepgyakorlatokon, sokat tanultunk tőle.

Neves elődei mellett úttörő szerepet játszott a hazai faunisztikai és cönológiai kutatásokban. Fáradtságot és nehézséget nem ismerő kedvvel kutatta a magyar barlangok, a hazai természetvédelmi területek és bioszféra-rezervátumok állatvilágát (sok értékes terület köszönhette neki is a védetté nyilvánítását). Irányításával kutattuk a magyarországi fenyőtelepítések hatását is. Az ország különböző területein és legkülönbözőbb biotópjaiból általa gyűjtött nagy mennyiségű anyag jelentős részét már nem állt módjában feldolgozni. Ebből, a csapdázott anyag a Tanszéken található, a futtatott mesofauna pedig a Természettudományi Múzeum Állattárában. Ezek az értékes, sok esetben ma már pótolhatatlan anyagok további feldolgozásra várnak.

A hazai kutatások mellett részt vett az MTA-UNESCO szervezésében lebonyolított cirkumtrópikus talajzoológiai expedíciókban, így járt Chilében, Argentínában, Paraguayban, Ecuadorban, Ausztráliában Új-Guineában és Ceylonban.

Tudományos közleményeinek száma több mint 80. Jelentős munkája a hazai és Délkelet-európai összehasonlító kutatásai alapján a karsztbokorerdőkről írt, az Akadémiai Kiadónál 1966-ban megjelent 500 oldalas monográfiája, melynek címe : „Die bodenzoologischen Verhältnisse der Flaumeichen-Buschwälder Südosteuropas”. Ezt is nívódíjjal jutalmazták. Számos tudományos könyv és határozókönyv egy-egy fejezetének is szerzője volt. Tudományos munkásságáért 1982-ben megosztott Akadémiai Díjat kapott.

A tudományos közéletből is kivette a részét, az Akadémia Zoológiai Bizottságának tagja, a Magyar Biológiai Társaság Állattani Szakosztályának pedig elnöke volt.

Mi, akik ismertük, akik tanítványai és kollégái voltunk, szerettük és becsültük Őt, és sok szeretettel gondolunk rá. Nevét a VII. emeleten a tanszéki gyakorló őrzi, hálás tanítványai pedig kedvenc gyűjtőhelyeinek egyikén, a Kovácsi-hegyen, 2005-ben egy gránitsziklában elhelyezett táblával állítottak emléket neki.

Budapest, 2007. 10. 29.

Dr. Dózsa-Farkas Klára
egyetemi tanár